

ikke nogens Mening, men at Ministeren af praktiske Hensyn ogsaa vil tage dette Ændringsforslag tilbage.

Naar jeg har bedt om Ordet allerede saa hurtigt efter, at jeg talte første Gang, er det, fordi jeg, da jeg indledede Forhandlingen om Justitsministeriets Budget, ikke udtalte mig om det Spørgsmaal, som har været saa aktuelt under den Forhandling, der har fundet Sted i Gaar og i Dag. Jeg har fundet det ganske naturligt, at først maatte de, der synes, at Ministeren har handlet urigtigt, have Ordet for at fremsætte deres Anklage, og at Ministeren derefter maatte have Lejlighed til at fremsætte sit Gensvar, førend jeg indlod mig paa at udtale mig om mit Syn paa Sagen. Men jeg har ønsket saa hurtigt som muligt derefter at sige nogle Ord i denne Sag fra et Synspunkt, som jeg vil betegne som et Lægmandssynspunkt, ligesom jeg ogsaa bliver nødt til at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Den højtærede Minister har jo nærmest helt igennem set, jeg maa maaske sige, paa den juridiske, for Resten ogsaa paa den praktiske Side af denne Sag, og det er jo ganske naturligt, at det Arbejde, som maa gøres for at sammenholde de enkelte Aktstykker i Sagen og begrundede, hvad der kan bygges paa dem, tilfalder Ministeren — det er dette, jeg kalder den juridiske Side af Sagen —, men der er ogsaa her en Lægmandsbetragtning, som jeg tror, man gør vel i ogsaa at fremhæve ved denne Lejlighed. Den højtærede Ministers Redegørelse for den hele Sammenhæng skal jeg ikke supplere i nogen nævneværdig Grad, saa meget mere som den for den allervæsentligste Del var bygget paa de Oplysninger, som indeholdes i det Hæfte Aftryk, der er omdelt i Salen i Dag, og som nu tilhører Offentligheden. Der er dog enkelte Ting, som nærmere høre til denne Side af Dokumentationen, jeg kunde have Lyst til at paapege.

Hele denne Sag er jo kommen frem for det første som et Angreb paa de af Københavns Kommune ansatte Kønslæger, i alt Fald er det dem, det i første Instans synes at ville gaa ud over. Den højtærede Minister har gjort sig den Ulejlighed at dokumentere, hvor ringe et Grundlag der i Virkeligheden er for Angrebene paa disse Mænd. Men i næste Række ramme Angrebene Stadslæge Hoff, som nu fra 1. Februar er beskikket som Formand for Sundhedsstyrelsen. Jeg gaar ud fra — og det er sikkert rigtigt, den højtærede Minister sy-

nes at have den samme Opfattelse —, at det heller ikke er Dr. Hoff, men fra Angribernes Side vil til Livs, nej, man har sigtet saa højt, man har kunnet i denne Sag, man har sigtet mod Justitsministeren, saa fik det gaa med de andre, som det kunde, det fik gaa med Stadslæge Hoff som det kunde, trods det, at han er en meget anset Mand, som ingen har ført nogen Klage over hidtil, det fik gaa med de tre haardt angrebne Læger, som det kunde. Disse Hensyn satte man sig ud over, det galdt højere Interesser, og først og fremmest Interesser, som jeg ikke godt kan unnlade at betegne som Klikeinteresser.

Man har saa bestræbt sig for under Paavisningen af de tre omtalte Lægers Mangler og Fejl at ramme Stadslæge Hoff. Man gør gældende i Klagen fra „Hospitalstidende“s Redaktion til Sundhedsstyrelsen, at Stadslæge Hoff har været vidende om disse Lægers Mangler og dog fundet sig i, at de bleve siddende i deres Embeder, men man har dokumenteret det overordentlig mangelfuldt. Jeg er overordentlig glad ved, at de Herrer — det var navnlig det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) — i Gaar gav Anledning til, at det Hæfte Aktstykker, som hidtil har været til fortrolig Afbenyttelse for Finansudvalgets Medlemmer, blev offentliggjort, thi derved sættes Offentligheden i Stand til at dømme i denne Sag og dømme klart og ogsaa dømme om, hvorvidt det, jeg nu staar i Begreb med at sige, er rigtigt. Man har gjort gældende, sagde jeg, at Stadslæge Hoff var vidende om de tre Lægers Mangler, man har rettet Sigtelser imod dem, navnlig i „Hospitalstidende“s Redaktions Skrivelse til Sundhedsstyrelsen, der findes blandt de omtalte Aktstykker som Bilag 3, man rejser Anklage mod tre Læger, under Hensyn til, at Stadslægen har været vidende om det, man klager over. Først rejser man Anklage mod Læge A. for, at han har været Morfinist, men de sige ganske vist om ham, at Læge A.s Ansættelse var sket før Stadslæge Hoffs Tid, og det er ogsaa rigtigt. Saa føje de til, at de have ikke noget imod, at „en veluddannet Læge, der har kunnet passe Stillingen, uden at der, saa vidt os bekendt, har været Grund til alvorlig Klage imod ham“, forbliver i Stillingen, for saa vidt man overhovedet finder det tilladeligt, at Morfinister indehave ansvarsfulde Lægestillinger. Hvad det sidste angaar, er det en Sigtelse for, at Læge A. har været Morfinist, men der